

DE BREDERO'S.

Eene Novelle uit de Geschiedenis der Nederlandsche Letteren

DOOR

Dr. JAN TEN BRINK.

TWEEDE AFDEELING.

MOEDER EN ZOON.

«Recht als 't speel-siecke kind, met pijpens gaet op-blasen
«Zijn bellen, rond en hol, tot in de dunne wind,
«So is dit leven hier.»

BREDERO.

IV.

OP SCHAATSEN EN IN NARRESLEDEN.

Het jaar 1617 loopt ten einde.

Sint-Sylvester is aangebroken met een verrukkelijken zonneshijn. Boven heel Amsterdam welft zich het teedere, smetteloze azuur van een helderen winterdag. Het is vinnig koud sedert eene kleine veertien dagen. Al de stadsgrachten, ook het IJ en de Amstel, zijn bevroren, en hebben reeds acht dagen lang eene ongemeene drift van schaatsenrijders, mannen, vrouwen, jongelieden, kinderen, uit hunne woningen gelokt. Er is weinig sneeuw gevallen; een ijzige oostenwind blies het zwerk blauw. Het ijs is sterk en vrij goed, ofschoon op sommige plaatsen van den Amstel het stroomende water onder invloed van den fellen wind niet geheel scheen dichtgevroren. Men heeft er eene baan voor schaatsenrijders om toe kunnen vegen, maar toch, hoewel ook deze wakken langzamerhand zijn verdwenen, het is niet raadzaam zich buiten de geveegde banen te begeven. De fraaiste ijsbaan is buiten de stad op den Amstel, van de Regulierspoort, langs den Amsteldijk, tot omstreeks het Reguliers-hofje, in vorige eeuwen een klooster, nu eene herberg en uitspanningsplaats met een tuin. Het ijs is met uitzondering der zwakke plaatsen voortreffelijk berijdbaar tot Ouwerkerk toe. In de nabijheid der stad, even buiten de veste, krielt het dagelijks van dichte drommen schaatsenrijders; narresleden met weidsch getooide paarden vertoonen zich hier en daar.

De 31ste December 1617 viel op een Zondag. De heerlijke zonneshijn, het blauwe zwerk, de fonkelende en tintelende ijsbaan, zouden nu honderden en honderden Amsterdammers naar buiten lokken. De oostenwind blies nog zeer gevoelig, doch niet hinderlijk voor een flink schaatsenrijder. Trouwens,